

**AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK**

**Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:**

appellant,

**tegen de uitspraak in zaak no. AWB 05/42987 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Groningen, van 4 juni 2007 in het geding
tussen:**

appellant

en

de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 25 augustus 2005 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie een aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 4 juni 2007, verzonden op 19 juni 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Groningen, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 17 juli 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 1 augustus 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. R. van der Spoel, Lid van de enkelvoudige kamer,
in tegenwoordigheid van mr. J.J. Schuurman, ambtenaar van Staat.

w.g. Van der Spoel
Lid van de enkelvoudige kamer

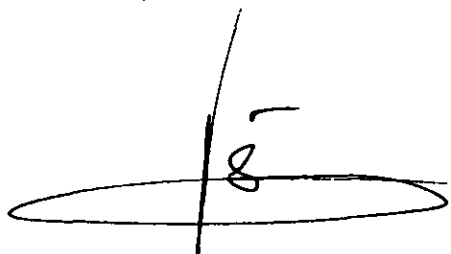
w.g. Schuurman
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 24 augustus 2007

282-501.

Verzonden: 24 augustus 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

AFSCHRIFT

II

uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats Groningen, vreemdelingenkamer

Zaaknummer Awb 05/42987

Uitspraak in het geschil tussen:

geboeren op
van Afghaanse nationaliteit,
V-nummer
eiser,
gemachtigde: mr. S.S. Ilahi, advocaat te Groningen,

en

DE MINISTER VOOR VREEMDELINGENZAKEN EN INTEGRATIE,

(Immigratie- en Naturalisatiedienst),

te 's-Gravenhage,

verweerder,

vertegenwoordigd door mr. Luik, ambtenaar ten departemente.

1. Ontstaan en loop van het geding

1.1. Op 3 december 2001 heeft eiser een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ingediend. Verweerder heeft bij beschikking van 25 augustus 2005 afwijzend op de aanvraag beslist.

1.2. Bij beroepschrift van 22 september 2005 heeft eiser tegen de hiervoor genoemde beschikking beroep ingesteld. Op 17 november 2005 zijn de gronden van beroep ingediend.

1.3. Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken aan de rechtbank toegezonden. De griffier heeft de van verweerder ontvangen stukken aan eiser toegezonden en hem in de gelegenheid gesteld om nadere gegevens te verstrekken. Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

1.4. Bij brief van 23 mei 2006 heeft eiser nadere stukken ingediend. Deze stukken zijn in afschrift aan verweerder gezonden.

1.5. Het beroep is behandeld ter openbare zitting van de rechtbank van 31 augustus 2006. Eiser is aldaar in persoon verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen.

2. Rechtsoverwegingen**Feiten en standpunten van partijen**

2.1. Eiser heeft het navolgende aan zijn asielaanvraag ten grondslag gelegd.

Zaaknummer: Awb 05/42987

blad 2

Eiser is afkomstig uit Afghanistan. Hij was van beroep kleermaker in de plaats

Op 23 september 2001 was hij bezig om bij een vrouw haar maten op te nemen. Het betrof een vrouw van een invloedrijke familie. Dit werd echter gezien door leden van de Taliban. Eiser en de vrouw werden opgepakt door leden van de Taliban. Eiser werd beschuldigd van overspel. Eiser is vijf dagen vastgehouden. Daarbij is hij dagelijks mishandeld. Tijdens zijn detentie werd eisers broer door familie van de vrouw bedreigd. Eisers broer is toen gevlucht. Op de vijfde dag van zijn detentie heeft eiser kans gezien om tijdens het middaggebed te ontsnappen. Hij vreest dat hij wegens overspel met een gehuwde vrouw zal worden onderworpen aan de Sharia-wetgeving. In Afghanistan staat daarop de doodstraf. Tevens vreest hij voor eerwaak door de familie van de vrouw die veel macht heeft. De zwager van de vrouw die commandant is van de Jamiat-e-Islami in Mazar. Op de jongste broer van eiser is door de broers van de vrouw geschoten en medegedeeld is dat de eiser en zijn familie zouden worden vermoord vanwege het overspel. De jongste broer is na de schietpartij vermoord en daarna ontvoerd. Sederdien is hij verdwenen. Eiser heeft na het nader gehoor vernomen dat de vrouw dood zou zijn. Eiser heeft een aantal brieven uit Afghanistan gekregen, waaronder een van zijn broer waaruit blijkt dat de hele familie gevaar loopt. Tevens is er een origineel document overgelegd voorzien van stempels en afkomstig van het hoofdkwartier van de politie in de provincie Balkh waarin iedereen wordt opgeroepen om eiser serieus in de gaten te houden en zodra er informatie over hem bekend is dit te melden. Deze producties zijn niet op echtheid onderzocht en buiten de beoordeling gelaten.

2.2. Verweerder is van oordeel dat eisers asielrelaas niet geloofwaardig is te achten. Verweerder heeft eiser tegengeworpen dat hij toerekenbaar geen identiteitsdocumenten, zoals een Taskara, heeft overgelegd. Dat de reisagent eiser heeft geadviseerd om deze Taskara niet mee te nemen, zoals eiser in het eerste gehoor heeft verklaard, neemt de verwijtbaarheid niet weg. Voorts heeft eiser geen gedetailleerde informatie over de reisroute gegeven. Het reisverhaal is evenmin onderbouwd met stukken. In deze situatie dient van eisers asielrelaas een positieve overtuigingskracht uit te gaan. Dit is volgens verweerder niet het geval, waarbij verweerder veel waarde heeft gehecht aan het feit dat eiser heeft verzwegen dat hij eerder, namelijk op 20 oktober 2001, in Oostenrijk onder andere personalia een asielaanvraag heeft ingediend. Inhoudelijk acht verweerder eisers asielrelaas bevreemdend, opmerkelijk en ongeloofwaardig. De door eiser in de loop van de procedure overgelegde brieven van zijn broer, van de politie en van een voetbalteam, waar zijn broer voor speelde, maken dit niet anders, aangezien niet uit te sluiten valt dat eiser zelf opdracht heeft gegeven voor het opstellen van deze brieven.

2.3. Eiser heeft zijn identiteit en nationaliteit wel voldoende aangetoond. Eiser is van mening dat hem niet verweten kan worden dat hij zijn Taskara niet heeft overgelegd. Deze is bij zijn arrestatie op 23 september 2001 ingenomen. Volgens eiser is hier sprake van een misverstand als gevolg van een verkeerde vertaling door de tolk bij het eerste gehoor. Eiser heeft bij de aanvullende gronden van beroep een identiteitsverklaring van het Afghaanse Consulaat in Amsterdam overgelegd, waaruit de juistheid van de door hem opgegeven identiteit zou moeten blijken. De nationaliteit en de identiteit van iemand worden uitsluitend bepaald door stukken afkomstig van de autoriteiten van het land waarvan eiser de nationaliteit heeft en niet door verweerder. Ook heeft hij een brief van de Unie van Afghaanse Verenigingen in Nederland (UvAViN) overgelegd d.d. 12 oktober 2005, waarin deze Unie zijn zorg uitspreekt over eisers situatie.

2.4. Verweerder heeft in het verweerschrift gereageerd op eisers stellingen en nader

Zaaknummer: Awb 05/42987

blad 3

ingebrachte stukken. Verweerder heeft gepersisterd bij zijn standpunt. Aan eiser is zowel tegengeworpen dat hij zijn identiteit als nationaliteit niet duidelijk heeft kunnen maken, als dat hij niet over reisdocumenten beschikt. Als aan een van deze vereisten niet wordt voldaan kan het bepaalde in artikel 31 lid 2 onder f Vw 2000 reeds worden tegengeworpen. Ten aanzien van de stukken die bij de nadere gronden zijn overgelegd is verweerder van oordeel dat het overgelegde identiteitsdocument door eiser eerder had moeten en kunnen worden overgelegd en dat dit document voorts niet afdoet aan de uitkomsten van het door verweerder uitgevoerde dactyloscopisch onderzoek, waaruit blijkt dat eiser onder andere personalia eerder in Oostenrijk een asielaanvraag heeft ingediend. Het nu overgelegde document is dan ook geen onderbouwing van de juistheid van de in de onderhavige procedure door eiser opgegeven personalia. Deze zou eiser slechts met een taskara hebben kunnen aantonen. Ook de brief van de UvAViN doet niet af aan de ongeloofwaardigheid van eisers asielrelaas.

2.5. Bij brief van 23 mei 2006 heeft eiser wederom een verklaring van het Afghaanse Consulaat in Amsterdam overgelegd. Dit stuk is gedateerd 11 april 2006. Ook zijn een verklaring van het Afghaanse Ministerie van Binnenlandse Zaken betreffende eisers registratiegegevens en een onvertaald stuk overgelegd. Beide documenten zijn afgegeven door de Afghaanse autoriteiten en opgemaakt aan de hand van het geboorte register. De documenten zijn voorzien van pasfoto en bevatten dezelfde informatie als die welke normaal op een taskara wordt vermeld. De documenten zijn gelegaliseerd door zowel het Afghaanse Consulaat als door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken. Verweerder is in de gelegenheid gesteld de documenten op echtheid te onderzoeken doch heeft daarop niet gereageerd. Eiser is van oordeel in ieder geval op grond van artikel 29, eerste lid, onder b Vw 2000 in aanmerking te komen voor een verblijfsvergunning asiel.

Beoordeling van het beroep

2.6. Ingevolge artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b en c Vw 2000 kan een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 worden verleend aan de vreemdeling

- a. die verdragsvluchteling is;
- b. die aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen; of
- c. van wie naar het oordeel van Onze Minister op grond van klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van zijn vertrek uit het land van herkomst, in redelijkheid niet kan worden verlangd dat hij terugkeert naar het land van herkomst;

2.7. Op grond van artikel 1 (A) van het Verdrag van Genève van 1951 betreffende de status van vluchtelingen (het Vluchtelingenverdrag) worden vreemdelingen die afkomstig zijn uit een land waarin zij gegronde redenen hebben te vrezen voor vervolging wegens hun godsdienstige of politieke overtuiging of hun nationaliteit dan wel wegens het behoren tot een bepaald ras of een bepaalde sociale groep, als vluchteling beschouwd.

2.8. Niet is gebleken dat de politieke en mensenrechtensituatie in Afghanistan zodanig is dat uitsluitend in verband daarmee aan een vreemdeling uit dat land een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, Vw 2000 moet worden verleend. Daarom zal aannemelijk moeten zijn dat met betrekking tot eiser persoonlijk feiten en omstandigheden bestaan op grond waarvan kan worden geoordeeld dat een

Zaaknummer: Awb 05/42987

blad 4

verblijfsvergunning op die grond moet worden verleend.

2.9. Ingevolge artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000, wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 28 van die wet, afgewezen, indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlenen vormen. Het is derhalve aan de vreemdeling om de door hem aan zijn aanvraag ten grondslag gelegde feiten en omstandigheden tegenover verweerder aannemelijk te maken. Ingevolge het tweede lid, aanhef en onder f van dit artikel, wordt bij het onderzoek naar de aanvraag om een verblijfsvergunning asiel mede betrokken dat de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag geen reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden kan overleggen die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, tenzij de vreemdeling aannemelijk kan maken dat het ontbreken van deze bescheiden niet aan hem is toe te rekenen.

De rechtbank is van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat de omstandigheid dat verzoeker ter staving van zijn aanvraag geen reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden heeft overgelegd die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag en het feit dat dit, ook naar het oordeel van de voorzieningenrechter, aan eiser is toe te rekenen, reeds op voorhand afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Aan eiser valt wel degelijk toe te rekenen dat hij zijn taskara niet heeft overgelegd. De rechtbank gaat er daarbij van uit dat eiser dit niet heeft gedaan omdat de reisagent hem dat had geadviseerd. In het eerste gehoor heeft eiser namelijk verklaard dat hij op advies van de reisagent zijn taskara niet had meegenomen en in de correcties en aanvullingen is tegen deze weergave van de verklaring die eiser heeft afgelegd, geen correctie naar voren gebracht. Adviezen van een reisagent nemen evenwel niet de eigen verantwoordelijkheid van de asielzoeker weg om mee te werken aan de vaststelling van zijn identiteit.

Met betrekking tot de door eiser in de beroepsprocedure overgelegde identiteitsdocumenten is de rechtbank met verweerder van oordeel dat deze stukken door eiser eerder ingebracht hadden moeten en kunnen worden en dat deze ook overigens niet de waarde hebben die eiser daaraan toegekend wenst te hebben, aangezien eiser bewust gekozen heeft voor het niet overleggen van zijn taskara, het identiteitsdocument bij uitstek. Voorts blijft onverlet dat eiser ook zijn reisverhaal niet met documenten heeft gestaafd en dat dienaangaande ook geen verifieerbare verklaringen zijn afgelegd.

In het licht van het vorenstaande dient ingevolge artikel 31 van de Vw 2000, mede gelet op de geschiedenis van de totstandkoming van die bepaling (Memorie van Toelichting, Kamerstukken II 1998-1999, 26 737, nr. 3, p. 40/41) en volgens de ter uitvoering daarvan vastgestelde beleidsregels het relaas niet alleen consistent en niet onaannemelijk te zijn, doch mogen daarin ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen; van het asielrelaas moet dan een positieve overtuigingskracht uitgaan.

Verweerder heeft, naar het oordeel van de rechtbank, in het bestreden besluit, in samenhang met het voornemen, afdoende gemotiveerd dat het asielrelaas van verzoeker aan deze eisen niet voldoet. De door eiser overgelegde brieven kunnen daaraan niet afdoen. De omstandigheid dat eiser eerder in Oostenrijk onder andere personalia een asielaanvraag heeft ingediend maken eisers asielrelaas ook onaannemelijk. Verweerder heeft dan ook in redelijkheid kunnen oordelen dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is.

Zaaknummer: Awb 05/42987

blad 5

2.10. Eiser kan derhalve niet aan artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, Vw 2000 een aanspraak op een verblijfsvergunning ontlenen.

2.11. Het is, mede gelet op hetgeen hiervoor is overwogen, niet aannemelijk dat eiser gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen, zodat eiser aan artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, Vw 2000 evenmin aanspraak op een verblijfsvergunning kan ontlenen.

2.12. Voorts is er geen grond voor het oordeel dat verweerder zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat niet is gebleken van zodanige klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van vertrek uit het land van herkomst dat van eiser niet verlangd kan worden terug te keren.
eiser kan derhalve aan artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000 evenmin aanspraak op een verblijfsvergunning ontlenen.

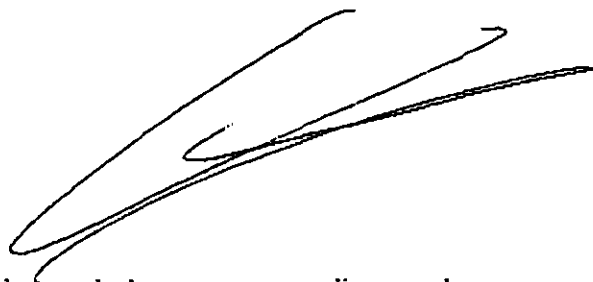
2.13. Gelet op het voorgaande heeft verweerder de aanvraag terecht afgewezen. Het beroep is dan ook ongegrond.

2.14. Voor veroordeling van een partij in de kosten die de andere partij in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken, bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De rechtbank verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gegeven door mr. Schuiling en in het openbaar uitgesproken in tegenwoordigheid van mr. H.W. Wind als griffier op 4 juni 2007.

Tegen de uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC te 's-Gravenhage. Ingevolge artikel 85 Vw 2000 dient het beroepschrift, in aanvulling op de vereisten gesteld in artikel 6:5 Algemene wet bestuursrecht één of meer grieven tegen de uitspraak te bevatten. Artikel 6:6 Awb is niet van toepassing.

Afschrift verzonden:

19 JUN 2007

VOOR AFSCHRIFT CONFORM DE GRIFFIER
VAN DE RECHTER
's-GRAVENHAGE

Mr. S.S. Ilahi
Advocaat en Procureur

Raad van State, Afdeling Bestuursrechtspraak
Zaaknummer:

14001

I

RAAD VAN STATE	
4398	INGEKOMEN
B	17 JUL 2007
ZAAKNR. 2007 04994	
AAN:	VI
BEHANDELD: DD:	PAR:

HOGER BEROEPSCHRIFT

Inzake

- appellant
- wonende te
- te dezer zake uitdrukkelijk woonplaats kiezende te
9712 NZ Groningen aan de Ossenmarkt 3 ten
kantore van Mr. S.S. Ilahi, advocate en procureur
- gemachtigde: Mr. S.S. Ilahi voornoemd, kantoorhoudende
te 9712 NZ Groningen aan de Ossenmarkt 3, die hierbij
verklaart door appellant bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd
tot indiening van dit appelschrift

tegen

DE STAATSECRETARIS VAN JUSTITIE

rechtsoptvolger van de Minister voor Vreemdelingenaken
en Integratie
Gemachtigde: Mr. Luik, ambtenaar ten
departemente

1.

Achtergronden

Appellant, geboren op _____, nationaliteit Afghaanse, komt hierbij in hoger beroep van de uitspraak van de Rechtbank Den Haag, nevenzittingsplaats Groningen van 4 juni 2007, nr. Awb 05/42987, verzonden op 19 juni 2007 (zie *bijlage*), in welke zaak de Rechtbank zijn op 22 september 2005 ingestelde beroep gericht tegen het besluit van de Minister voor Vreemdelingenaken en Integratie d.d. 25 augustus 2005, kenmerk IND 0112-03-8051 ongegrond heeft verklaard.

2.

Procedure

Appellant verwijst hiervoor naar de bestreden uitspraak en naar hetgeen onder 1 **Ontstaan en loop van geding** is vermeld, met dien verstande dat verweerder op 11 november 2002 op andere gronden de asielaanvraag van appellant had afgewezen, maar deze beschikking bij brief van 23 augustus 2004 heeft ingetrokken.

VAS
Lid
N.M.I.
Lid

-2-

3.

Grieven

3.2 Grief 1. Ten onrechte heeft de rechtbank Groningen uitspraak gedaan in het geschil tussen appellant en "De Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie".

Toelichting

Ten tijde van de bestreden uitspraak was deze ministerspost opgeheven, zodat de rechtbank heeft beslist in geschil tussen appellant en een niet meer bestaande wederpartij.

3.2. Grief 1. Ten onrechte heeft de rechtbank Groningen onder 2.9 van de uitspraak overwogen dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat de omstandigheid dat appellant ter staving van zijn aanvraag geen reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden heeft overgelegd die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag en dat dit, ook naar het oordeel van de voorzieningenrechter, aan eiser is toe te rekenen.

Toelichting

Appellant is van mening dat hem *in redelijkheid* geen verwijt treft dat hij geen taskera bij zijn asielaanvraag heeft overgelegd. Deze taskera heeft nl. de Taliban bij zijn arrestatie op 23 september 2001 ingenomen.

Daarnaast heeft appellant tijdens zijn asielprocedure diverse originele identiteitspapieren, voorzien van stempels en afkomstig uit objectieve bron overgelegd, aan de hand waarvan verweerder genoegzaam zijn identiteit had kunnen vaststellen.

Appellant noemt:

1. twee verklaringen van het Ministerie van Binnenlandse Zaken van Afghanistan d.d. 30 april 2005 – een in het Engels, een in Arabisch -, betreffende de registratiegegevens van appellant, en welke verklaringen door het Afghaanse Consulaat bij brief van 11 april 2006 authentiek zijn beoordeeld;
2. een Certificate of Identity, afgegeven op 11 november 2005 door het Afghaanse Consulaat te Amsterdam;
3. een brief van het Afghaanse Consulaat te Amsterdam d.d. 11 april 2006, inhoudende de verklaring dat appellant de Afghaanse nationaliteit bezit;

De onder 1 en 3 genoemde stukken zijn bovendien voorzien van een pasfoto van appellant.

Appellant is van mening dat hij, door deze stukken te overleggen ruimschoots heeft voldaan aan het vereiste van artikel 31 lid 2 onder f Vw 2000 voor wat betreft identiteitspapieren, nl. hij heeft voldoende authentieke identiteitspapieren overgelegd die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn asielaanvraag. Appellant vermag niet in te zien waarom enkel de taskera, die hij niet meer heeft, noodzakelijk zou zijn. Een en ander klemmt temeer nu verweerder geen enkele

poging heeft ondernomen de door hem overgelegde identiteitspapieren te onderzoeken. Identiteitspapieren die vanwege de recentere datum van afgifte meer waarde kan worden toegedicht dan een oude taskera.

Wat betreft de reispapieren dan wel andere bescheiden genoemd in artikel 31 lid 2 onder f Vw 2000 is appellant van mening dat hem ook geen vervijt treft dat hij deze niet heeft overgelegd.

Reispapieren heeft hij niet gehad – werpt verweerder hem ook niet tegen - . Andere bescheiden heeft hij wel overgelegd, doch zijn door verweerder, ondanks een daartoe uitdrukkelijk gedaan aanbod, niet onderzocht, maar heeft verweerder appellant het ontbreken daarvan (quod non) ook niet tegengeworpen.

Grief 3.3. Ten onrechte heeft de rechtbank onder 2.9, blz. 4, laatste alinea overwogen dat verweerder naar het oordeel van de rechtbank, in het bestreden besluit, in samenhang met het voornemen, afdoende heeft gemotiveerd dat van het asielrelaas van verzoeker geen positieve overtuigingskracht uitgaat en dat de door appelland overgelegde brieven daaraan niet afdoen.

Toelichting

Appellant acht deze overweging onbegrijpelijk.

Bij de door eiser overgelegde stukken c.q. brieven zit o.a. een authentiek stuk afkomstig van het Hoofdkwartier van de politie in de provincie Balkh, zesde politiebureau, waarin o.a. wordt medegedeeld dat appelland dient te worden gedood vanwege een niet-islamitische en immorele daad, welke in strijd is met het Sharia van Mohammad.

Ook is het stuk voorzien van originele stempels, een handtekening en van de naam van de ondertekenaar.

Dit stuk heeft verweerder niet onderzocht, terwijl er geen enkele reden is/was te twifelen aan de authenticiteit van het stuk, alsook aan de juistheid van de inhoud van het stuk, welke inhoud bovendien spoort met het asielrelaas van appelland.

Appellant is van mening dat, ook al zou hem terecht artikel 31 lid 2 onder f Vw 2000 mogen worden tegengeworpen, deze tegenwerping verweerder niet kan ontslaan van de verplichting zijn asielrelaas, alsmede de door hem overgelegde stukken op authenticiteit dan wel op juistheid te onderzoeken.

Temeer daar appelland met andere stukken dan een oude taskera zijn identiteit en nationaliteit voldoende aannemelijk heeft gemaakt.

Maar ook omdat blijkt het bepaalde in artikel 31 lid 2 Vw 2000, het bepaalde onder f slechts mede wordt betrokken bij het onderzoek naar de asielaanvraag en niet, zoals in casu is gebeurd, allesbepalend is.

Grief 3.4. Ten onrechte heeft de rechtbank onder 2.11 van de uitspraak overwogen dat niet aannemelijk is dat appelland bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen, zodat appelland aan artikel 29 lid 1 aanhef en onder b Vw 2000 evenmin aanspraak op een verblijfvergunning kan ontlenen.

-4-

Toelichting

Appellant vindt deze overweging onbegrijpelijk. Temeer daar verweerder geen enkele poging heeft ondernomen de door appellant overgelegde stukken te onderzoeken en verweerder onvoldoende gemotiveerd heeft geconcludeerd tot ongeloofwaardigheid van zijn asielaanvraag.

Daarnaast is het stuk van het Hoofdkwartier van de politie in de provincie Balkh overduidelijk: appellant dient nl. conform de islamitische sharia te worden gedood, terwijl in het stuk de imam van de moskee van in naam van Allah iedereen oproept om, zodra appellant ergens wordt gezien, of zodra zijn adres bekend is, dit te melden bij het politiebureau.

Met deze verklaring, alsook met andere door appellant overgelegde brieven, heeft appellant zijn vrees voor een behandeling als bedoeld in artikel 3 EVRM voldoende geïndividualiseerd en dient verweerder hem op deze grond in het bezit te stellen van een verblijfsvergunning asiel o.g.v. artikel 29b Vw 2000.

Grief 3.5. Ten onrechte heeft de rechtbank onder 3.15 overwogen dat er geen grond is voor het oordeel dat verweerder zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat niet gebleken is van zodanige klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van vertrek uit het land van herkomst, dat van eiser niet verlangd kan worden terug te keren.

Toelichting

Appellant is in Afghanistan door zijn arrestatie door de Taliban en de mishandeling en marteling die hij daar heeft ondergaan getraumatiseerd geraakt. Zie ook blz. 8 van het rapport van nader gehoor d.d. 8 januari 2002. Tot op vandaag ervaart appellant de gevolgen van zijn mishandeling en marteling. Daarnaast is ook de vrouw waarmee hij overspel zou hebben gepleegd gedood, is een broer verdwenen, een andere broer vermoord, is de rest van zijn familie uit Afghanistan gevlucht en wordt de ouderlijke woning bewoond door manschappen van , familie van de vrouw. Onder deze omstandigheden acht appellant het onaanvaardbaar dat hij naar Afghanistan zal moeten terugkeren.

Appellant acht het onbegrijpelijk dat verweerder zijn asielaanvraag niet inhoudelijk heeft beoordeeld, doch het heeft afgedaan als zijnde ongeloofwaardig.

4.

Appellant verzoekt Uw Afdeling, op grond van bovenstaande grieven, de uitspraak van de rechtbank Den Haag, nevenzittingsplaats Groningen d.d. 4 juni 2007, nr. Awb 05/42987 te vernietigen en zijn beroep van 22 september 2005 gericht tegen het besluit van de Staatssecretaris van Justitie d.d. 25 augustus 2005 kenmerk IND 0112.03.8051 alsnog gegrond te verklaren, met veroordeling van verweerder in de proceskosten gemaakt in beroep en hoger beroep.

CONCLUSIE

Appellant concludeert tot vernietiging van de bestreden uitspraak van de rechtbank Den Haag, nevenzittingsplaats Groningen d.d. 4 juni 2007, nr. Awb 05/42987 en grondverklaring van het door hem op 22 september 2005 ingestelde beroep tegen het besluit van de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie d.d. 25 augustus 2005, kenmerk IND 0112.03.8051 strekkende tot afwijzing van zijn verzoek d.d. 3 december 2001 om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd.

Groningen, 17 juli 2007.

't Welk doende enz.,

Singly Cells -